

[Johan Nielsen.]

så kan man næsten gå op og holde de taler, som de forskellige holder, så jeg vidste om trent i forvejen, hvad svar jeg ville få.

Se, jeg føler det som en krænkelse af menighedsrådene, at de ikke må få lov at bestemme, hvornår gudstjenestetiderne skal være, og når ministeren påpeger, at det er gjort, for at der skal være ensartethed i gudstjenestetiderne, skal jeg påvise, at det er der ikke. Jeg har her ved siden af mig gudstjenestetiderne for København og Sjælland for 2. pinsedag; der er ca. 200 højmesser, og af de 200 har 15 afvigende højmesstider eller, hvis vi tager Osted med, 16 afvigende højmesstider. Og hvis vi så tager de andre gudstjenester, kommer vi til en gruelig masse forskellige gudstjenestetider.

Jeg havde menighedsrådsmøde forleden dag med et af mine menighedsråd, og de var meget forbavsede over, at menighedsrådene kompetence var reduceret så meget, at de ikke engang kunne få lov at bestemme, hvornår de skulle have gudstjeneste. Så var der én, der sagde: jeg vil formode, at det bliver svært i fremtiden at få nogen til at blive medlem af et menighedsråd, når vi er så ubetydelige og har så lidt at skulle have sagt.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Når hr. Johan Nielsen kan citere menighedsrådsmedlemmer for, at menighedsrådenes kompetence er reduceret, må det hos de pågældende være tegn på ukendskab til menighedsrådsloven. Der er ikke i nogen henseende tale om, at menighedsrådenes kompetence er reduceret i forhold til tidligere kompetence. Noget andet er, at man kan diskutere, hvorvidt man skal forøge deres kompetence, og det turde vist have fremgået klart af, hvad jeg har sagt på dette felt det sidste halve års tid, at det er jeg meget åben over for.

Når hr. Johan Nielsen henviser til, at der er varierende gudstjenestetider i København, eller hvor det var, så er jeg heller ikke uvidende om, at det er tilfældet. Jeg sagde blot, at når denne kompetence til at have indflydelse på gudstjenestetiderne var lagt ud til biskopperne, så hang det sammen med, at der fra kirkens side havde været ytret et ønske om ensartethed. I det øjeblik, dette ønske ikke er til stede, men der tværti-

mod i folkekirken er et ønske om, at det er en sag, der afgøres lokalt, så er det ministeriets opgave at sørge for at skabe rammerne for dette.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bendix* til socialministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til, at der i lovgivningen skabes ligestilling mellem adoptivforældre og biologiske forældre?“

Skriftlig begrundelse.

I en række sammenhænge er der ikke ligestilling mellem adoptivforældre og biologiske forældre. Dette gælder f. eks. i forbindelse med barselorlov, løn under orlov og øvrige sociale ydelser. Det forekommer urimeligt, at der skal være forskelsbehandling på dette område.

Bendix: I en række tilfælde er situationen for biologiske forældre og adoptivforældre ens eller i det mindste så godt som ens, og derfor forekommer det en smule urimeligt, at lovgivningen skaber baggrund for en forskelligartet behandling af biologiske forældre og adoptivforældre, det gør sig f. eks. gældende ved orlov i forbindelse med fødsler. Jeg erkender selvfølgelig, at ved adoption er der ikke tale om nogen fødsel, men jeg mener, at der kan være tale om tilpasningsperioder, som er mindst lige så vanskelige ved adoption, som hvor der er tale om en fødsel. Derfor forekommer det mig naturligt, at man prøvede på på dette og på en række andre områder, hvor der også kan være tale om forskelsbehandling, at skabe mulighed for en ensartet behandling, og derfor har jeg stillet spørgsmålet til socialministeren.

Socialministeren (Eva Gredal): Når spørgsmålet om ligestilling i lovgivningen mellem adoptivforældre og biologiske forældre er stillet til mig, går jeg ud fra — det fremgår også nærmest af begrundelsen for spørgsmålet — at der specielt tænkes på den sociale lovgivning.

Det almindelige princip om, at et adoptivbarn får samme stilling i forhold til adoptanten som et ægtebarn, findes i adoptionsloven og er gentaget i det forslag til ny